

OBLATIO

Św. Stanisław Papczyński

Ofiarowanie siebie

Oblatio

Kazimierz pod Krakowem, 11 grudnia 1670 r.

Ojciec Papczyński, zgodnie z prawem kanonicznym zwolniony tego dnia ze ślubów zakonnych i z przysięgi wytrwania w Zgromadzeniu Szkół Pobożnych, przechodził ze stanu zakonnego do stanu księży diecezjalnych. Ale życie zakonne było tak przez niego umiłowane, że przez to *Oblatio*, uczynione w tym samym czasie, zechciał przynajmniej duchowo pozostać zakonnikiem. Chciał więc związać się w duchu nowymi ślubami aż do czasu złożenia ślubów w zakonie, który – jak to wyznaje w tymże *Oblatio* – miał zamiar założyć. Później wyzna, że to sam Pan Bóg poddał mu myśl uczynienia tego *Oblatio*[\[1\]](#). A i sam zamiar założenia nowego zakonu też pochodził z Bożego natchnienia (narodził się z *divina visio* – z „Boskiej wizji”[\[2\]](#)). Nie wiemy, kiedy przyszło to nowe powołanie zakonne. Jedna rzecz jest pewna: nie było ono ani jedyną, ani jedną z przyczyn odejścia od pijarów. Jednym słowem: o. Papczyński opuścił Zakon Pijarów nie po to, by założyć Zakon Marianów, ale założył Zakon Marianów, ponieważ opuścił Zakon Pijarów[\[3\]](#).

Często jest tu używana łacińska nazwa tego aktu: *Oblatio*, ponieważ dziś powszechnie stosują ją autorzy piszący o o. Papczyńskim w językach innych niż łaciński. Tak też nazwał ten akt sam o. Papczyński w *Fundatio Domus Recollectionis* (FDR), skąd znany jest nam dziś jego tekst[\[4\]](#). Niniejsze tłumaczenie opiera się na wydaniu krytycznym w języku łacińskim[\[5\]](#).

W imię Pana naszego, Jezusa Chrystusa Ukrzyżowanego. Amen.

1. Ja, Stanisław od Jezusa i Maryi Papczyński, według ciała syn Tomasza z Podegrodzia, z Diecezji Krakowskiej, mając lat czterdzieści[\[6\]](#), ofiaruję i poświęcam Bogu Ojcu Wszechmogącemu i Synowi, i Duchowi Świętemu oraz Bogurodzicy, zawsze Dziewicy Maryi bez zmazy pierworodnej poczętej, moje serce, moją duszę, rozum, pamięć, wolę, uczucia, cały umysł, całego ducha, zmysły wewnętrzne i zewnętrzne, i ciało moje, niczego zupełnie sobie nie pozostawiając, abym w taki sposób był odtąd cały sługą[\[7\]](#) tegoż Wszechmogącego i bł. Dziewicy Maryi.

2. Przymierzam im przeto, że będę służył do końca mego życia w czystości i z gorliwością w tym Towarzystwie Księży Marianów Niepokalanego Poczęcia (które chcę z Bożej łaski założyć), i że dostosuję mój sposób życia do jego praw, ustaw i obrzędów, i że nigdy ani nie spowoduję, ani nie pozwolę, ani nie zgodzę się, nawet pośrednio, aby zostały one w jakiś sposób zniesione lub zmienione, ani by od nich udzielano dyspensy, chyba że z poważnej i zgodnej z prawem konieczności.

3. Przymierzam ponadto rozsądnie rozumiane posłuszeństwo Jego Świątobliwości Namiestnikowi Jezusa Chrystusa i jego delegowanej władzy oraz wszystkim moim

pośrednim i bezpośrednim przełożonym, i to, że nie będę posiadał niczego jako własności prywatnej, ale że wszystko będę uważał za własność wspólną.

4. Wyznaję, że wierzę we wszystko, w co wierzy święty Kościół Rzymski i co w przyszłości poda do wierzenia, zwłaszcza zaś wyznaję, że Najświętsza Boża Rodzicielka Maryja poczęta została bez zmyły pierworodnej, i obiecuję, że będę szerzył Jej cześć i bronił jej nawet kosztem mego życia^[8]. Tak mi dopomóż Bóg i ta święta Boża Ewangelia.

5. Kazimierz pod Krakowem, w rezydencji Księży Ubogich Matki Bożej Zakonu Szkół Pobożnych, w obecności Wielce Czcigodnego Ojca Michała od Nawiedzenia, Wiceprowincjała Polskiej Prowincji^[9], należącego do Zakonu Ojca Józefa od Matki Bożej, Prezydenta wspomnianej rezydencji, i Czcigodnych Kleryków niższych święceń – Kazimierza od Aniołów i Bernarda od Męki Pańskiej, dnia 2 [11]^[10] grudnia 1670^[11].

Przypisy

^[1] Por. *Listy i Dokumenty* (LD), nr 7, § 3.

^[2] *Tamże*, § 6.

^[3] Por. *niżej*, LD, nr 6; *Positio*, s. 211.

^[4] Por. *niżej*, LD, nr 7, § 3.

^[5] Por. *Scripta Historica P. Stanislai a J.M. Papczyński*, ed. K. Krzyżanowski MIC, Varsaviae 1999. (SH), s. 29-30.

^[6] O. Papczyński, urodzony 18 maja 1631 r., nie miał jeszcze wtedy skończonych lat 40.

^[7] Łacińskie *servus* może tu znaczyć zarówno „sługa” jak „niewolnik”: „sługa” w odniesieniu do Boga, a w odniesieniu do Maryi mogło znaczyć „niewolnik”, ponieważ w Polsce od 1632 r. znane było nabożeństwo „Maryjnego niewolnictwa”. Por. *Positio*, s. 211, przyp. 2.

^[8] Jest to tzw. „votum sanguinis” (ślub krwi), praktykowany od dawna przez „immakulistów”, tych, którzy opowiadali się za przywilejem Niepokalanego Poczęcia NMP (nie był on jeszcze dogmatem). Por. *Positio*, s. 212.

^[9] O. Michał Kraus (zm. 1703) był obecny przy tym „oblatio”, bo był upoważniony do zwolnienia tego dnia o. Papczyńskiego i niżej wymienionych dwóch kleryków ze Zgromadzenia Pijarów. Por. *Positio*, s. 278-279.

^[10] Wiadomo, że o. Papczyński dokonał *Oblatio*, czyli ofiarował siebie, tego samego dnia, w którym został zwolniony z Instytutu Szkół Pobożnych, tzn. 11 grudnia 1670 r. Por. *Positio*, s. 212-213 i wstęp do wydania krytycznego *Oblatio* w SH, gdzie na stronie 26 podano wyjaśnienie, jak powstał błąd („2” zamiast „11”) w datowaniu tego dokumentu.

^[11] Ten ostatni paragraf został dodany prawdopodobnie przez o. Papczyńskiego już po ceremonii „ofiarowania siebie”.